

Sandinge Højskole med Hilsen og Bud fra den gamle, syge, Forstander. Og alle disse Mennesker skulde enten have Kaffe eller noget af spise, saa der havde hele Dagen været en Travlhed, omtrent som i en Gæstgivergaard paa en Markedsdag.

Hansine havde glædet sig til disse stille Aftentimer efter den lange og urolige Dag. Det hændte ikke ofte, at hun kunde have det saa uforstyrret, og hun delte ikke Emanuels Henrykkelse over at se Huset fuldt af Gæster. Hun ønskede tværtimod ofte, at han vilde aabne Dørene mindre højt for de mange Venner, der efterhaanden havde vænnet sig til at gaa ud og ind i Præstegaarden næsten som i deres eget Hjem. . . . Men da hun i Aften endelig var bleven ene, og Børnene var bragt til Sengs, og da hun havde faaet Lampen tændt og sat sig hen ved det lange Bord i Storstuen med noget Stoppearbejde, følte hun sig alligevel lidt uhyggelig tilmode ved at sidde saa forladt i dette store og tomme Hus, med hvilket hun overhovedet havde ondt ved at blive helt fortrolig. Skønt hun nu snart i syv Aar havde haft sit Hjem her, havde hun bestandig vanskeligt ved at frigøre sig for en Fornemmelse af at være en ukaldet Gæst i disse højloftede Sale, hvis Bestemmelse det havde været at huse fornemme